

GRĒKU IZPIRKŠANA: GRĒKA UPURIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Laiku 33:12, 13; 2. Sam. 14:1-11; 3. Moz. 4:27-31; Jer. 17:1; 3. Moz. 10:16-18; Mihas 7:18-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm.” (1. Pēt. 1:18, 19)

Upurēšanas sistēma, iespējams, ir vislabāk zināmā svētnīcas kalpošanas daļa, jo tā tiešā veidā norāda uz Kristus upuri. Dzīvnieka asinis, kam bija jāmirst par grēcinieku, ir simbols Kristus asinīm, kas nomira par mums.

Šajā nedēļā mēs pētīsim jautājumus, kas saistīti ar „grēku upuri” (saukts arī par „šķīstīšanas upuri”), kas bija Dieva norādīts veids, lai palīdzētu mums labāk saprast, kā Viņš ienes izlīgšanu starp mums un Sevi, pateicoties vienīgajam patiesajam upurim – Jēzum Kristum. Reizēm šajā nedēļā apzīmējuma „grēka upuris” vietā lietots „šķīstīšanas upuris”, lai izvairītos no iespaida, ka, piemēram, dzemdēt bērnu ir morāla kļūda, jo jaunajai māmiņai bija jāpienes šāds upuris (3. Moz. 12:5-8). Šo upuri labāk var saprast kā „šķīstīšanas upuri” rituālas nešķīstības dēļ, nevis kā upuri par grēku.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. novembrī!

GRĒKS UN ŽĒLASTĪBA

Kā to var apliecināt ikviens, kas pazīst Kungu, grēks mūs atšķir no Dieva. Labā vēsts ir tā, ka Kungs ir iecēlis sistēmu, lai likvidētu grēka radīto pārrāvumu un vestu mūs atpakaļ pie Viņa. Šīs sistēmas centrā, protams, ir upuris.

Vecajā Derībā pamatā ir attēloti trīs veidu grēki, saskaņā ar grēcinieka apziņas līmeni, izdarot pārkāpumu: netīšais jeb bez iepriekšēja nodoma izdarītais grēks, tīšais jeb ar nolūku izdarītais grēks un sacelšanās grēks. 3. Moz. 4:1-5:13 aprakstītais „šķīstīšanās upuris” attiecās uz netīša grēka gadījumiem, kā arī uz dažiem tīša grēka gadījumiem (3. Moz. 5:1). Par šīm pirmajām divām kategorijām bija upuris, bet nekas nav minēts par sacelšanās grēku – visbriesmīgāko no visiem. Sacelšanās grēks tika izdarīts Dieva „vaiga priekšā” ar augsti paceltu roku, un dumpinieks nebija pelnījis neko citu kā vien nāvi (4. Moz. 15:29-31). Tomēr liekas, ka pat šajos gadījumos, piemēram, ar Manasi, Dievs piedāvāja piedošanu (sk. 2. Laiku. 33:12, 13).

Izlasī 5. Moz. 25:1, 2 un 2. Sam. 14:1-11! Ko 2. Sam. 14:9 liecina par žēlastību, taisnību un vainu? _____

Vai, piedodot grēciniekam, Dievs ir taisnīgs? Galu galā vai tad grēcinieks nav netaisns un tāpēc pelnījis iznīcību (sk. 5. Moz. 25:1)? _____

To ilustrē stāsts par sievieti no Tekojas. Būdamā atraitne, kā norādīja Joābs, viņa devās pie ķēniņa Dāvida, lai saņemtu spriedumu. Joābs izgudroja stāstu par viņas diviem dēliem, no kuriem viens bija nogalinājis otru, un viņš lika viņai to stāstīt Dāvidam. Izraēliešu likums pieprasīja slepkavas nāvi (4. Moz. 35:31), pat ja viņš bija vienīgais vīrietis ģimenē. Sieviete lūdzās Dāvidam (kas pildīja tiesneša funkciju), lai atbrīvo vainīgo dēlu no soda.

Interesanti, ka pēc tam viņa paziņo: „Ak, mans kungs un ķēniņ, lai nu vaina paliek uz mani un uz mana tēva namu! Bet ķēniņš pats un viņa tronis ir nevainojami!” (2. Sam. 14:9) Gan sieviete, gan Dāvids saprata, ka tad, ja ķēniņš nolems atbrīvot slepkavu, tad ķēniņš pats iemantos slepkavas vainu un viņa taisnības tronis (tas ir, viņa kā tiesneša reputācija) būs apdraudēts. Tiesnesis bija morāli atbildīgs par saviem lēmumiem. Tāpēc sieviete piedāvāja uzņemties vainu pati uz sevi.

Tāpat Dievs uzņemas grēcinieka vainu, lai pasludinātu viņu par taisnu. Lai varētu mums piedot, Dievam pašam ir jāizcieš sods. Tas ir likumīgais iemesls, kāpēc Kristus bija jāmirst, lai mūs glābtu.

ROKU UZLIKŠANA

Izlasi 3. Moz. 4:27-31! Kādas rituālas aktivitātes tika veiktas kopā ar upurēšanu?

Upurēšanas mērķis bija grēka un vainas atņemšana grēciniekam, atbildības pārņemšana uz svētnīcu un atļauja grēciniekam saņemt piedošanu un doties prom šķīstītām. Ļoti retos gadījumos kā šķīstīšanas upuri bija atļauts pienest zināmu daudzumu smalku miltu. Lai gan šis upuris bija bez asinīm, visi zināja, ka „bez asins izliešanas nav piedošanas” (Ebr. 9:22)

Rituāls pats par sevi sastāvēja no roku uzlikšanas, dzīvnieku nāves, asins slacināšanas, tauku sadedzināšanas un dzīvnieka miesas ēšanas. Grēciniekam, kas pienesa upuri, tika dāvāta piedošana, bet tikai pēc asins rituāla.

Izšķiroša šī procesa daļa bija roku uzlikšana (3. Moz. 1:4; 4:4; 16:21). Tas tika darīts tāpēc, lai upuris „no viņa tiek pieņemts izlīgumam ar viņu” (3. Moz. 1:4, jaunais tulk.). Upuris attiecās tikai uz to, kas uzlika savas rokas uz dzīvnieka galvas. Saskaņā ar 3. Moz. 16:21, roku uzlikšanu pavadija grēku atzīšana. Tas apstiprināja grēka pārņemšanu no grēcinieka uz nevainīgu dzīvnieku.

Nokaušana, protams, bija pamatā jebkurai dzīvnieku upurēšanai. Pēc tam, kad dzīvnieks bija nokauts, iztecējušās asinis tika izmantotas, lai veiktu salīdzināšanu uz altāra (3. Moz. 17:11).

Tāpēc ka grēki tika pārnesti uz dzīvnieku ar roku uzlikšanu, mums ir jāsaprot dzīvnieka nāve kā aizvietojoša. Dzīvnieks mira grēcinieka vietā. Tas palīdz izskaidrot, kāpēc dzīvnieka nokaušana bija jāveic grēciniekam, vainīgajam, nevis priesterim.

Nākamreiz, kad tu tiec kārdināts grēkot, atceries Jēzu, mirstam pie krusta, un iedomājies sevi, uzliekam rokas uz Viņa galvas un izsūdzam savus grēkus pār Viņu. Kā šī doma tavā prātā var palīdzēt saprast, cik daudz bija jāsamaksā, lai tev varētu piedot? Kā šī doma palīdz nepadoties kārdinājumam? _____

GRĒKA PĀRNEŠANA

„Jūdas grēki ir uzrakstīti ar dzelzs rakstāmo un ierakstīti ar dimanta smaili viņu sirds plāksnēs un uz viņu altāru ragiem.” (Jer. 17:1)

Pēc roku uzlikšanas un dzīvnieka nāves nākamā rituāla aktivitāte upurējot bija asins pārvietošana. Priesteris zieda upura asinis uz altāra ragiem. Tā kā iesaistītas ir asinis, šī rituāla daļa attiecas uz grēku izpirkšanu (3. Moz. 17:11). Ja grēcinieks bija vienkāršās tautas pārstāvis vai vadītājs, asinis tika ziestas uz dedzināmā upura altāra (3. Moz. 4:25, 30). Ja augstais priesteris vai visa draudze bija grēcinieki, asinis tika uzliktas uz iekšā esošā kvēpināmā altāra (3. Moz. 4:7, 18).

Ko nozīmēja altāra ragu notraipīšana ar asinīm? Ragi bija augstākie altāra punkti un kā tādi varēja norādīt uz glābšanas vertikālo dimensiju. Asinis tika atnestas Dieva klātbūtnē.

Jer. 17:1 ir īpaši svarīgs pants, lai saprastu, kas notiek: Jūdas grēks tiek ierakstīts „viņu sirds plāksnēs un uz viņu altāru ragiem”. Lai gan pants attiecas uz altāriem, kas bija saistīti ar elku pielūgsmi, princips paliek nemainīgs: altāris atspoguļoja tautas morālo stāvokli. Asinis pārnesa grēka vainu. Asinis, kas bija izsmērētas uz altāra ragiem, pārnesa grēku no grēcinieka uz svētnīcu. Šī ir ārkārtīgi svarīga patiesība, lai mēs saprastu glābšanas plānu, kā tas atklāts zemes svētnīcas kalpošanā, kas simbolizē Kristus darbu debesīs mūsu labā.

Tā kā asinis nesa grēku, tās arī apgānīja svētnīcu. Piemērus šādai apgānīšanai mēs redzam tad, kad šķīstīšanas upura asinis nejauši izšļakstījās uz drēbēm. Tad šīs drēbes vajadzēja mazgāt nevis jebkurā vietā, bet tikai „svētajā vietā” (3. Moz. 6:27).

Visbeidzot, tauku sadedzināšana uz altāra norādīja, ka viss, kas bija saistīts ar šķīstīšanas upuri, piederēja Dievam (3. Moz. 3:16).

Pateicoties Jēzus nāvei, ko simbolizēja šie upuri, mūsu grēki ir mums atņemti, tie ir uzlikti Viņam un pārnesti uz debesu svētnīcu. Tā ir glābšanas plāna būtība.

Kā svētnīcas kalpošana palīdz mums saprast savu galējo atkarību no Dieva, lai iegūtu grēku piedošanu? Kādu mierinājumu šī patiesība tev sniedz? Vienlaikus kādas svarīgas atbildības tai nāk līdzī? (sk. 1. Pēt. 1:22) _____

GRĒKA NEŠANA

Izlasi 3. Moz. 6:22, 23; 10:16-18! Kāda svarīga patiesība šeit ir atklāta? _____

Ēdot upuri svētajā vietā, kalpojošais priesteris noņēma no vainīgā cilvēka grēku. Šī upura gaļa nebija tikai maksa par priesteru kalpošanu (citādi Mozus nebūtu bijis tik dusmīgs uz Ārona dēliem par to, ka viņi to neēda), bet tā bija izšķiroša grēku izpiršanas daļa.

Ko upura ēšana dod grēku izpiršanas procesā? Bija jāēd tikai no tiem upuriem, kuru asinis netika ienestas svētajā vietā, tas ir, vienkāršās tautas pārstāvju un vadītāju upuri. Bībele skaidri pasaka, ka, ēdot upuri, priesteri „atņem grēka vainu”, veicot grēcinieka grēku izpiršanu. Nest grēcinieka vainu nozīmē, ka grēcinieks tagad ir brīvs.

Ebreju valodā 2. Moz. 34:7 teikts, ka Dievs „nes vainas”. Tie paši divi ebreju vārdi izmantoti 3. Moz. 10:17, kur ir skaidri pateikts, ka priestera grēku nešana bija tā, kas grēciniekam nodrošināja piedošanu. Ja nenotiktu pārnešana, grēciniekam būtu pašam jānes savs grēks (3. Moz. 5:1), un tas, protams, noved nāvē (Rom. 6:23).

Priestera darbs, nesot citu grēkus, bija tieši tas, ko Kristus izdarīja mūsu labā. Viņš nomira mūsu vietā. Mēs tāpēc secinām, ka priestera darbs zemes svētnīcā ir simbols Kristus darbam mūsu labā, jo Viņš uzņēmās uz Sevi mūsu grēku vainu.

„Svētība nāk piedošanas dēļ; piedošana nāk ticībā, ka grēku, ja to atzīst un nožēlo, nes lielais grēku Nesējs. Tādējādi visas mūsu svētības nāk no Kristus. Viņa nāve ir grēku izpiršanas upuris par mūsu grēkiem. Viņš ir lielais starpnieks, ar kura starpniecību mēs saņemam žēlastību un Dieva labvēlību. Viņš patiešām tad ir mūsu ticības Iesācējs, Autors, kā arī tās Pabeidzējs.” (Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 9, p. 302)

Iedomājies, ka tu stāvi Dieva priekšā tiesā! Uz ko tu varētu balstīties – uz saviem labajiem darbiem, uz sabata ievērošanu, uz visām jaukajām lietām, ko tu esi darījis, un uz visām sliktajām, ko tu neesi darījis? Vai tu patiešām domā, ka ar to pietiktu, lai tevi attaisnotu svētā un nevainojamā Dieva priekšā? Ja nē, tad kāda ir tava vienīgā cerība šajā tiesā? _____

PIEDOŠANA

Izlasi Mihas 7:18-20! Kādu Dieva attēlu mēs atrodam šajos pantos? _____

Pēdējie trīs Mihas grāmatas panti pievēršas Dieva attiecībām ar Savu atlikumu. Pantos ir skaisti aprakstīts, kāpēc Dievam nav konkurentu. Viņam nav neviena līdzīga piedodošās mīlestības un žēlastības dēļ. Izcilais Dieva raksturojums, kā tas ir atklāts Mihas grāmatā (un arī citur), ir Viņa labprātība piedot. Miha uzsver šo domu, dažādos veidos izsakot Dieva īpašības (18. p.) un sasniegumus (19., 20. p.). Viņa īpašības un sasniegumi ir izskaidroti izraēliešu ticības apliecībā 2. Moz. 34:6, 7, vienā no visiemīļotākajiem Dieva rakstura aprakstiem Bībelē.

Interesanti, ka atsevišķi svarīgi vārdi no Mihas 7:18-20 ir izmantoti arī Jes. 53. nodaļā, norādot uz faktu, ka piedošana nāk no Tā, kas ir izcietis cilvēku dēļ.

Diemžēl ne visi baudīs Dieva glābjošo žēlastību. Dieva piedošana nav ne lēta, ne automātiska. Tā ietver lojalitāti. Tie, kas ir piedzīvojuši Viņa žēlastību, uz to atbild tā, kā aprakstīts Mihas 6:8, kas ir galvenais pants šajā grāmatā. Tieši tāpat, kā Dievs „priečājas par nemainīgo mīlestību” (NASB), Viņš aicina Savu atlikumu „mīlēt laipnību” (NASB). Dieva ļaudis atdarinās Viņa raksturu. Viņu dzīves atspoguļos Viņa mīlestību, līdzjūtību un laipnību.

Tūlīt aiz Mihas 7:18-20, kur ir uzsvērtā piedošana, nekavējoties seko Nahuma 1:2, 3 ar uzvaru uz tiesu. Tas atklāj divas dimensijas, ko Dievs dara ar mums: Viņš piedod tiem, kas nožēlo, un soda ļaunos. Abi pieder Dievam. Viņš ir Glābējs un Tiesnesis. Šie divi Dieva rakstura aspekti cits citu papildina, nevis ir pretēji. Līdzjūtīgais Dievs var būt arī taisnīgs Dievs. Zinot to, mēs varam droši dusēt Viņa mīlestībā, Viņa piedošanā un Viņa pēdējā tiesā.

Izlasi Mihas 6:8! Kāds labums no ticības apliecības, ja nav principu, kas atklāj šīs apliecības realitāti? Kas ir vieglāk – apliecināt ticību Jēzum vai izdzīvot šo ticību dzīvē, kā to izsaka Mihas 6:8? Kā tu varētu labāk to izdzīvot dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Sentēvi un pravieši” nodaļa „Saiešanas telts un tās uzdevumi”, 343.-358. lpp.

„Kā Kristus, paceļoties debesīs, parādījās Dieva priekšā, lai ar savām asinīm aizlūgtu par grēkus nožēlojošiem ticīgajiem, tā priesteris ikdienas kalpošanā grēcinieka labā slacīja upura asinis svētajā vietā. Kristus asinis, atbrīvojot grēkus nožēlojošo grēcinieku no likuma nosodījuma, tomēr neizdeldēja pašu grēku, tam debesu svētnīcas rakstos jāatrodas līdz galīgam salīdzināšanas darbam; tā arī ēnas kalpošanā grēku upura asinis atņēma grēku no grēkus nožēlojošā grēcinieka, bet svētnīcā tie palika līdz salīdzināšanas dienai.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 357. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daži uzskata, ka visa aizvietošanas ideja ir negodīga. Kāpēc nevainīgajam ir jāmirst vainīgā vietā? Tomēr tāpēc, ka tā ir patiesība, ko ne tikai skaidri māca Bībele, bet kas ir galvenā tēma Bībelē, kā mēs varam atbildēt uz šo apsūdzību? Vai „negodīgums” palīdz mums saprast žēlastību, kas tika parādīta, lai dotu mums piedošanu? Tas ir, kādos veidos šis „negodīgums” palīdz mums parādīt, cik varens, žēlsirdīgs un mīlošs patiesībā ir Dievs?

2. Izlasiet grupā Mihas 6:8! Kas mums šeit ir pateikts? Vēl svarīgāk, kā mēs varam iemācīties izpildīt šo skaidro pavēli? Kā mēs mācāmies darīt visas šīs lietas, ieskaitot pazemīgu staigāšanu ar Dievu? Ko tas nozīmē? Kā pazemīgu staigāšanu ar Dievu var pārvērst par pazemīgu staigāšanu ar līdzcilvēkiem?

3. Padomājiet, ko nozīmē tas, ka vienīgais veids, kā mēs varam tikt glābti, ir pateicoties Jēzum. Ko šī brīnišķīgā patiesība mums māca par to, cik slikts ir grēks un kāpēc jebkuras pūles glābt sevi ar saviem darbiem ir tikpat neauglīgas kā cūkas mazgāšana, cerot to padarīt par šķīstu?

4. Grupā pārrunājiet trešdienas pēdējo jautājumu! Pārrunājiet savas atbildes un no kā tās ir atkarīgas, ņemot vērā evaņģēliju un to, ko Dievs ir izdarījis, lai mūs glābtu.